WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

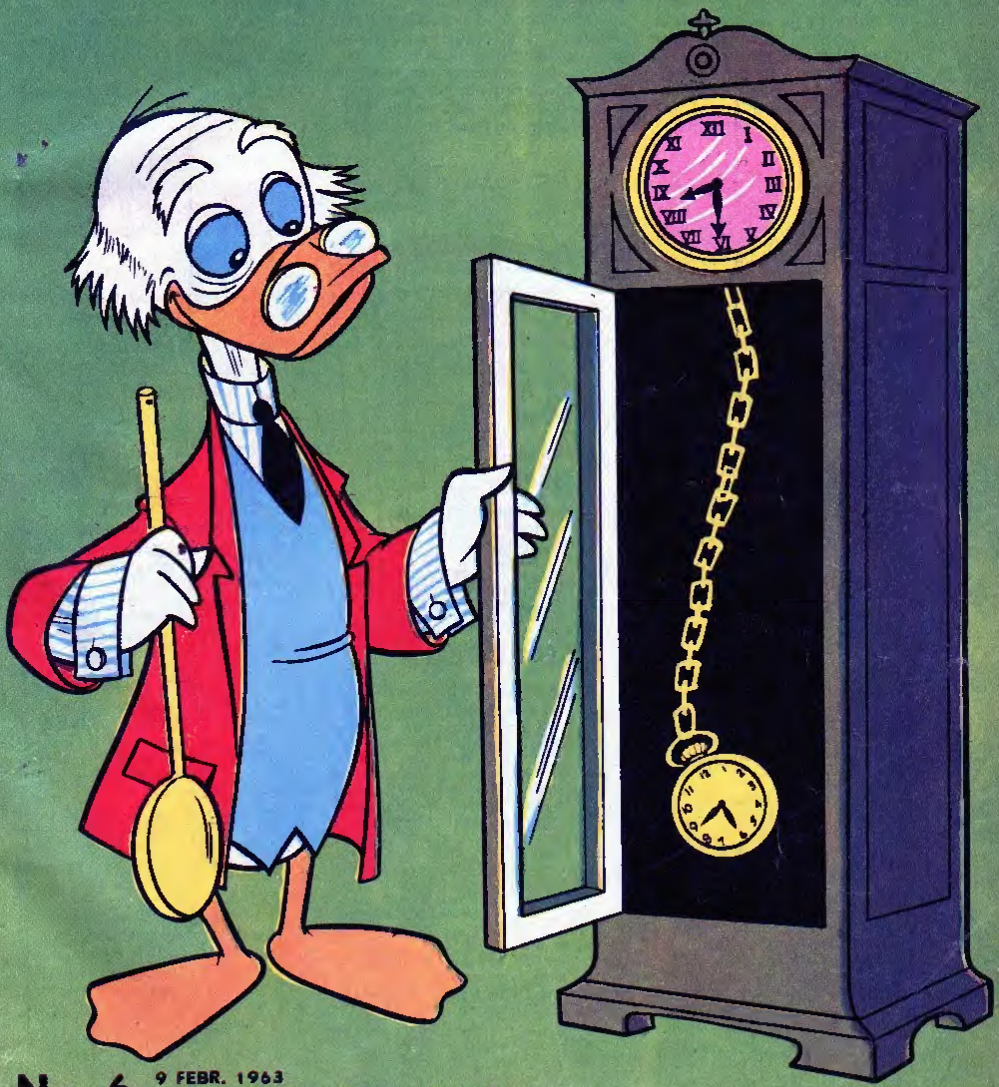

No. 6 9 FEBR. 1963
35 CT. - ABONNEES 25 CT. - BELGIË 6 FR.

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

ALLE verzamelaars van suikerzakjes, sigarebandjes, postzegels en lucifersdoosjes, opgelet! In Den Haag woont een meneer die een ruilbeurs heeft opgericht. Die ruilbeurs heeft hij genoemd: „ZONNEOORD" en hij heeft die beurs in de eerste plaats in het leven geroepen om kinderen die langdurig ziek zijn, in de gelegenheid te stellen, via deze beurs een verzameling te beginnen of uit hun verzameling met andere kinderen te ruilen. Deze meneer, hij heet G. VAN BLANKEN, heeft mij gevraagd, jullie van zijn beurs te vertellen en hij nodigt jullie allemaal uit om aan het verzamelen te gaan. Ook al doe je dit niet voor je zelf, dan kun je toch heel veel zieke kinderen gelukkig maken, door van tijd tot tijd een hoeveelheid zakjes, bonnen, lucifersmerken, enz. enz. op te sturen naar hem. Hij zal er dan voor zorgen, dat de zieke kinderen die bij hem aanvrage doen, het gevraagde kunnen krijgen. Je moet je spulletjes dan opsturen aan: DE HEER G. BLANKEN, RUIMZICHT 6, DEN HAAG. — STUUR DUS NIETS AAN DE REDACTIE VAN DONALD DUCK! — Meneer Blanken zorgt voor de ruiling en doorzending.
Natuurlijk mag je, ook wanneer je niet ziek bent, via zijn ruilbeurs proberen aan nieuwe merken of zakjes te komen. Schrijf je hem, vermeld dan duidelijk je eigen naam en adres!
Geeft meneer Blanken jou het adres van een ziek kind, laat dat kind dan niet wachten, maar laat je meteen van je beste kant zien!
Veel succes en alvast bedankt!

OOM DONALD

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG No. 6

VAN links naar rechts invullen: 1. schuw, marterachtig roofdiertje; 2. deel van de voet; 3. deel van het el, dat om de dooier zit; 4. tegenovergestelde van klein; 5. platte vis; 6. grondstof voor chocolade; 7. ligplaats voor schepen; 8. stuk bouwland; 9. vergissing; 10. te voet voortbewegen.
Heb je de juiste woorden ingevuld, dan lees je in de meest linkse kolom van boven naar beneden de naam van een voorwerp, dat je bijvoorbeeld in iedere winkel kunt aantreffen.
Schrijf deze naam op een briefkaart en stuur die vóór 14 februari, als je in Nederland woont aan **Donald Duck**, Postbus 792, Amsterdam, en als je in België woont aan **Donald Duck**, Postbus 2, Antwerpen 19.
Vergeet niet, duidelijk je naam en adres op de kaart te vermelden en zet in de linkerbovenhoek „Oplossing 6". Veel succes!

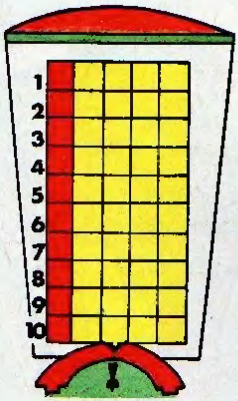

✳ PRIJZEN ✳

Eerste prijs: een horloge; tweede prijs: een vierkleurenbalpuntpen; derde prijs: tien tafeltennisspelen; vierde prijs: 20 doosjes Donald Duck postpapier.

OUDE BRANDWEERAUTO REDDER IN DE NOOD

Mijnheer Koller in Engeland is dol op oude auto's. Om hem te verrassen gaf zijn vrouw hem op zijn verjaardag een heel oude brandweerwegen cadeau. Mijnheer Koller wes er mee in de wolken en plaatste de auto in zijn tuin achter het huis. Nu wil het geval dat enkele weken later als gevolg van een urenlange zware regenval de kelder onder het huis van de familie Koller vol water liep. Toen kwem mijnheer op het idee de pomp van de brandweerauto, die nog goed functioneerde, te gebruiken om de kelder leeg te pompen.
Dit lukte prima en al spoedig verschenen er buurtgenoten van mijnheer Koller om hem te vragen of hij met zijn oude brandweerwegen ook hun ondergelopen kelder wilde leegpompen.
Zo kon het gebeuren dat de aftandse brandweerauto van de ene naar de andere straat werd getrokken en hij ondanks zijn ouderdom toch nog heel goede diensten kon bewijzen.

✳ OOM DONALDS BRIEVENBUS ✳

ALEX LUBBERS, TE UTRECHT. Kom jij helemaal uit Nieuw-Zeeland, Alex? Dat is wel een eind hier vandaan, hè? Blijf je nu in Holland wonen of gaan jullie weer terug? Schrijf je me dat nog eens? De groeten aan je zusjes.
FRANCIS PRUYN, ROTTERDAM. Vind je het leuk op de kostschool? Fijn, dat je niet vergeet om me te schrijven. Waarom los je geen prijsvragen meer op? Door ben ik heel benieuwd naar, hoor! Je moet de hartelijke groeten van Kwik hebben.
PETER BUCHNER, AALSMEER. Je naam staat nu wel in de Donald Duck, Peter, maar ik hoop, dat je me even goed blijft schrijven, hoor! Met wat voor auto's rij je vaak mee? Met vrachtauto's? Dan zit je wel fijn hoog!
GEA KOERTS, BEILEN. Wat lief, hè, om fietsen te vernielen en don de andere kinderen er voor op te laten draaien! Zeg, kun jij zo goed gitaar spelen en zingen? Wat voor liedjes speel je dan? Sterkte met je huiswerk.
Jullie brieven zijn altijd von harte welkom, jongens en meisjes. Schrijf gerust zoveel je moor wilt aan DONALD DUCK, Postbus 792, Amsterdam, of aan DONALD DUCK, Postbus 2, Antwerpen 19, als je in België woont. Schrijf op de achterkant van de envelop duidelijk je naam en adres en in de linkerbovenhoek OOM DONALDS BRIEVENBUS. Tot schrijfs!

WALT DISNEY'S

Otto van Drakenstein

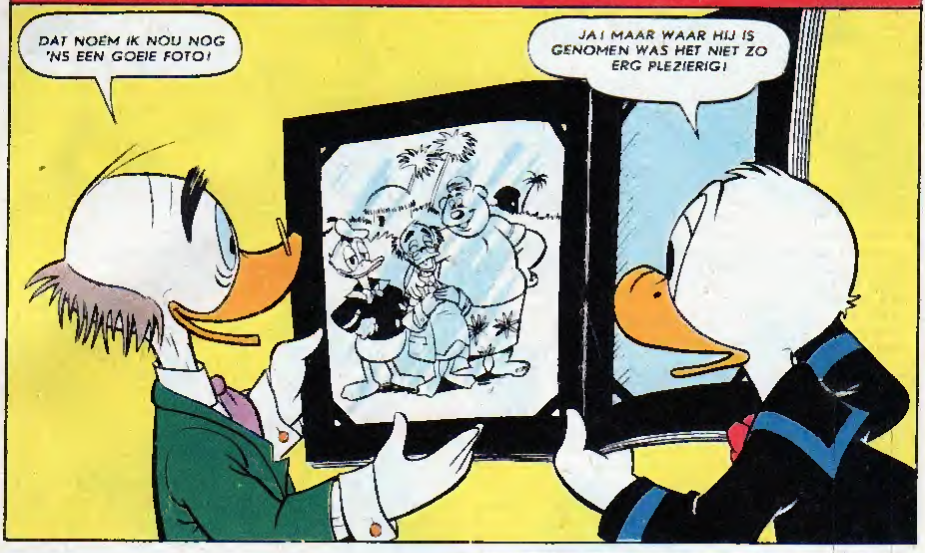

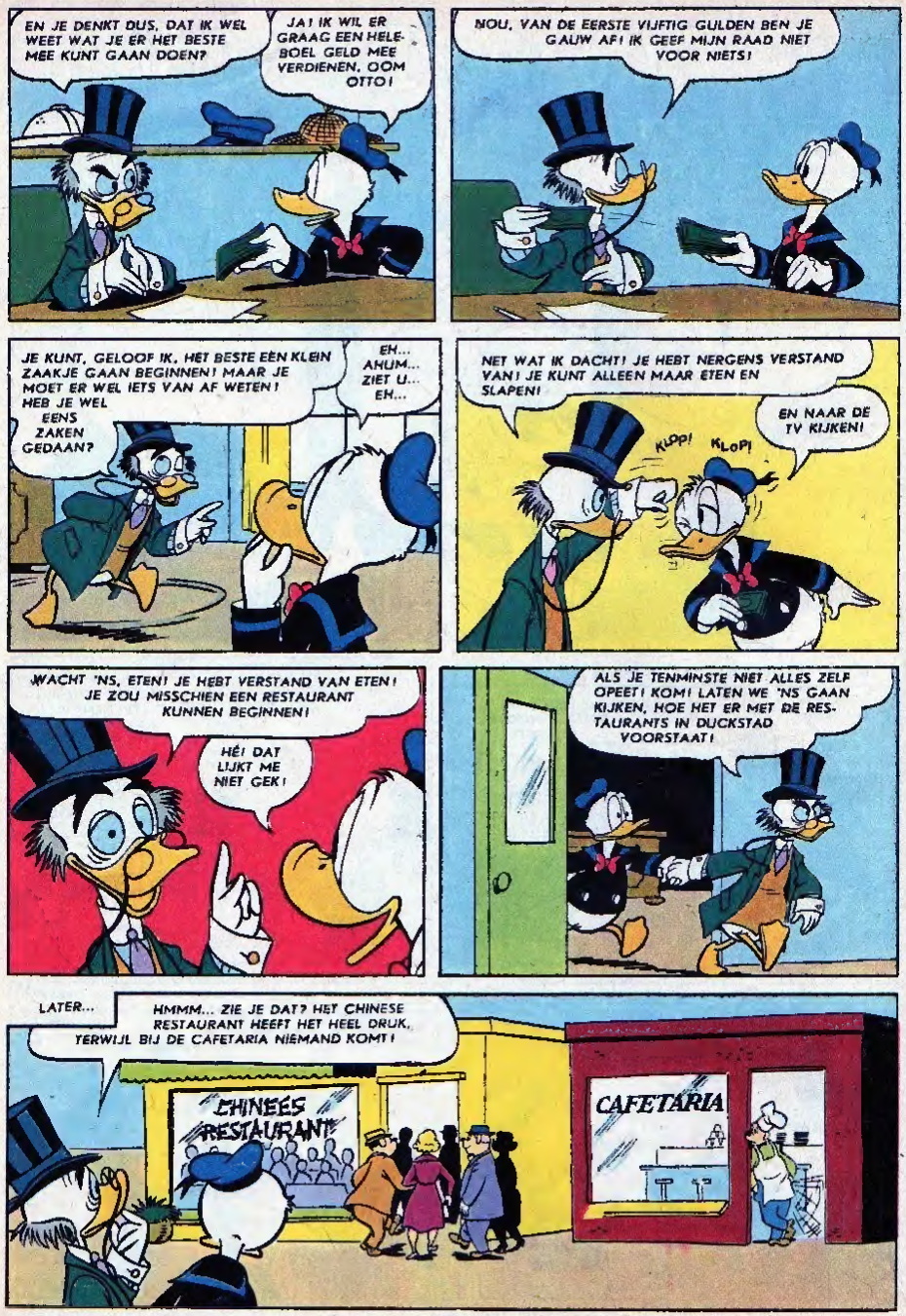
EN JE DENKT DUS, DAT IK WEL WEET WAT JE ER HET BESTE MEE KUNT GAAN DOEN?
JA! IK WIL ER GRAAG EEN HELE-BOEL GELD MEE VERDIENEN, OOM OTTO!
NOU, VAN DE EERSTE VIJFTIG GULDEN BEN JE GAUW AF! IK GEEF MIJN RAAD NIET VOOR NIETS!
JE KUNT, GELOOF IK, HET BESTE EEN KLEIN ZAAKJE GAAN BEGINNEN! MAAR JE MOET ER WEL IETS VAN AF WETEN! HEB JE WEL EENS ZAKEN GEDAAN?
EH... AHUM... ZIET U... EH...
NET WAT IK DACHT! JE HEBT NERGENS VERSTAND VAN! JE KUNT ALLEEN MAAR ETEN EN SLAPEN!
KLOP! KLOP!
EN NAAR DE TV KIJKEN!
WACHT 'NS, ETEN! JE HEBT VERSTAND VAN ETEN! JE ZOU MISSCHIEN EEN RESTAURANT KUNNEN BEGINNEN!
HÉ! DAT LIJKT ME NIET GEK!
ALS JE TENMINSTE NIET ALLES ZELF OPEET! KOM! LATEN WE 'NS GAAN KIJKEN, HOE HET ER MET DE RESTAURANTS IN DUCKSTAD VOORSTAAT!
LATER...
HMMM... ZIE JE DAT? HET CHINESE RESTAURANT HEEFT HET HEEL DRUK, TERWIJL BIJ DE CAFETARIA NIEMAND KOMT!
CHINEES RESTAURANT
CAFETARIA

DAAR OOK! RESTAURANT MEXICO ZIT VOL MENSEN EN DE KOFFIEBAR IS HELEMAAL LEEG!
restaurant mexico.
KOFFIE BAR.

NU WEET IK 'T! ALS JE EEN RESTAURANT HEBT, MOET JE MET VREEMD ETEN VOOR DE DAG KOMEN! DAN KRIJG JE KLANTEN!
ZOU HET?

NATUURLIJK! IEDEREEN KAN THUIS BIEFSTUK BAKKEN! ALS DE MENSEN BUITENSHUIS GAAN ETEN, WILLEN ZE VREEMDE BUITENLANDSE GERECHTEN! VOGELNESTJES OF ZOIETS!
DAT IS 'N IDEE!

IK HEB ALTIJD GOEDE IDEEËN! JE ZULT BESLIST HEEL RIJK WORDEN, ALS JE DE LEKKERNIJEN VAN EEN OF ANDER VREEMD LAND KUNT OPDIENEN!

MAAR VAN WELK LAND? ER ZIJN AL GENOEG CHINESE, MEXICAANSE EN ITALIAANSE RESTAURANTS!
WE GAAN 'N NIEUW LAND KIEZEN!

ER ZIJN DUIZENDEN LANDEN! EN ZE MOETEN OVERAL ETEN! KOM MEE!
KANTOORBOEKHANDEL

ALS DE WERELDBOL STIL HOUDT, NEMEN WE HET LAND DAT VOOR ONS IS!
ROEF

MOSABI? EERSTE KEER DAT IK DAARVAN HOOR!

DES TE BETER! DAN IS HET IETS HEEL NIEUWS! IEDEREEN ZAL METEEN WILLEN WETEN WAT DE MOSABIANEN 'S OCHTENDS, 'S MIDDAGS EN 'S AVONDS ETEN!
BEST! MAAR WAT ETEN ZE DAN IN MOSABI?
DAT IS EEN GOEDE VRAAG! IK WILDE DAT IK EEN ANTWOORD WIST!
HA... IK WEET 'T! WAT WE MOETEN DOEN, IS... NAAR MOSABI GAAN!
WELDRA...
DE HELFT VAN MIJN GELD IS OP!
DAT HEB JE WERKELIJK GOED BESTEED!
DAT VLIEGTUIG HAD ONS VOOR DIE PRIJS TOCH NETJES KUNNEN AFZETTEN! HOE MOETEN WE EIGENLIJK TERUG?
MAAK JE DAAROVER NU NOG MAAR GEEN ZORGEN!
DAT DOE IK WEL! WE KUNNEN HIER TOCH NIET ALTIJD BLIJVEN?
DAT HOEFT OOK NIET, ZEURPIET! KOM NOU MAAR!
HÉ! DAT IS VAST EEN MOSABIDORP! WAT DOEN DIE MENSEN VRIENDELIJK TEGEN ONS, ZEG!
IK SPREEK NEGENENTACHTIG TALEN, MAAR GEEN MOSABIAANS! MISSCHIEN KUNNEN WE ONS TOCH WEL VERSTAANBAAR MAKEN!

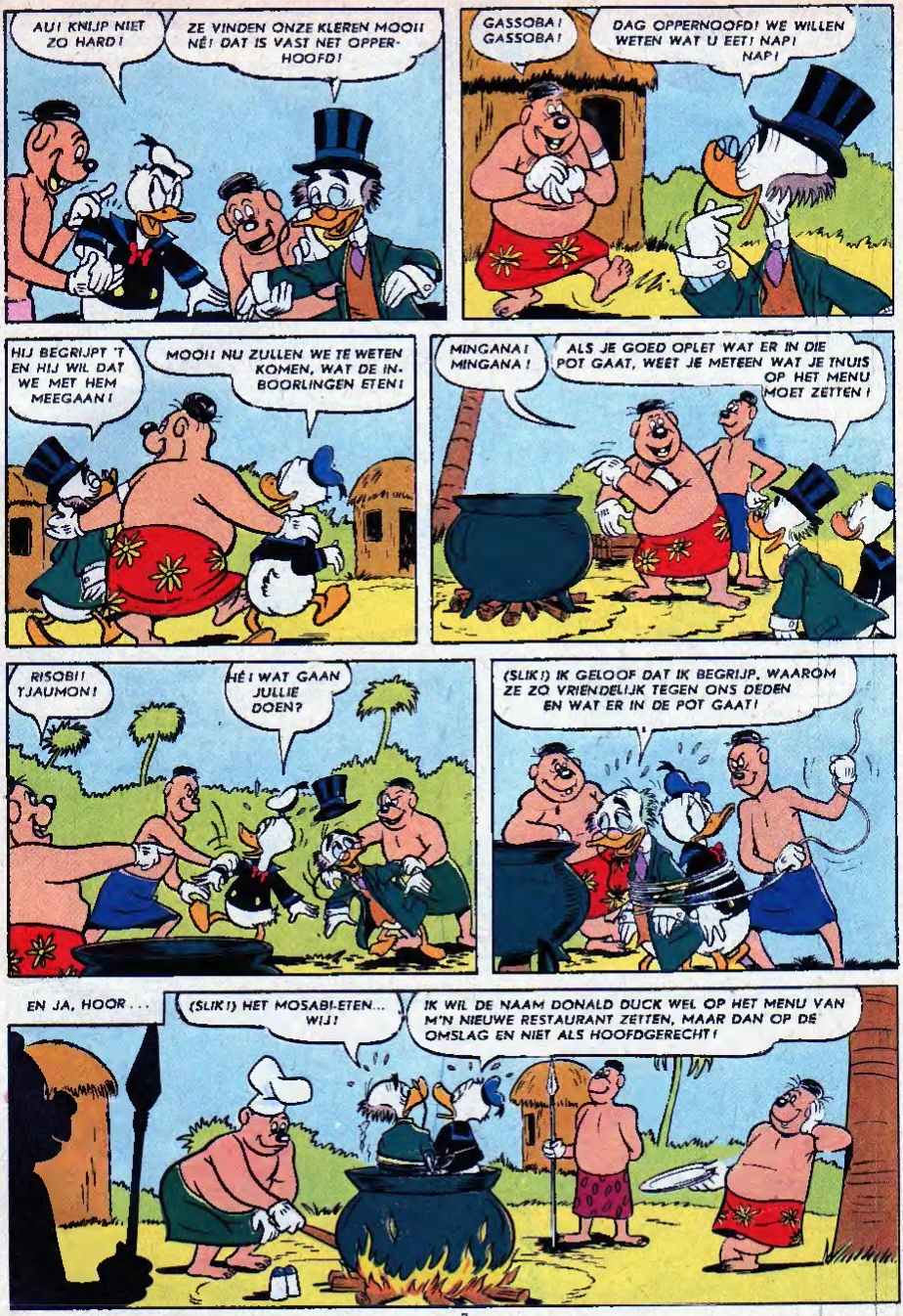
AU! KNIJP NIET ZO HARD!
ZE VINDEN ONZE KLEREN MOOI! NÉ! DAT IS VAST NET OPPER-HOOFD!
GASSOBA! GASSOBA!
DAG OPPERNOOFD! WE WILLEN WETEN WAT U EET! NAP! NAP!
HIJ BEGRIJPT 'T EN HIJ WIL DAT WE MET HEM MEEGAAN!
MOOI! NU ZULLEN WE TE WETEN KOMEN, WAT DE IN-BOORLINGEN ETEN!
MINGANA! MINGANA!
ALS JE GOED OPLET WAT ER IN DIE POT GAAT, WEET JE METEEN WAT JE THUIS OP HET MENU MOET ZETTEN!
RISOBI! TJAUMON!
HÉ! WAT GAAN JULLIE DOEN?
(SLIK!) IK GELOOF DAT IK BEGRIJP, WAAROM ZE ZO VRIENDELIJK TEGEN ONS DEDEN EN WAT ER IN DE POT GAAT!
EN JA, HOOR . . .
(SLIK!) HET MOSABI-ETEN... WIJ!
IK WIL DE NAAM DONALD DUCK WEL OP HET MENU VAN M'N NIEUWE RESTAURANT ZETTEN, MAAR DAN OP DE OMSLAG EN NIET ALS HOOFDGERECHT!

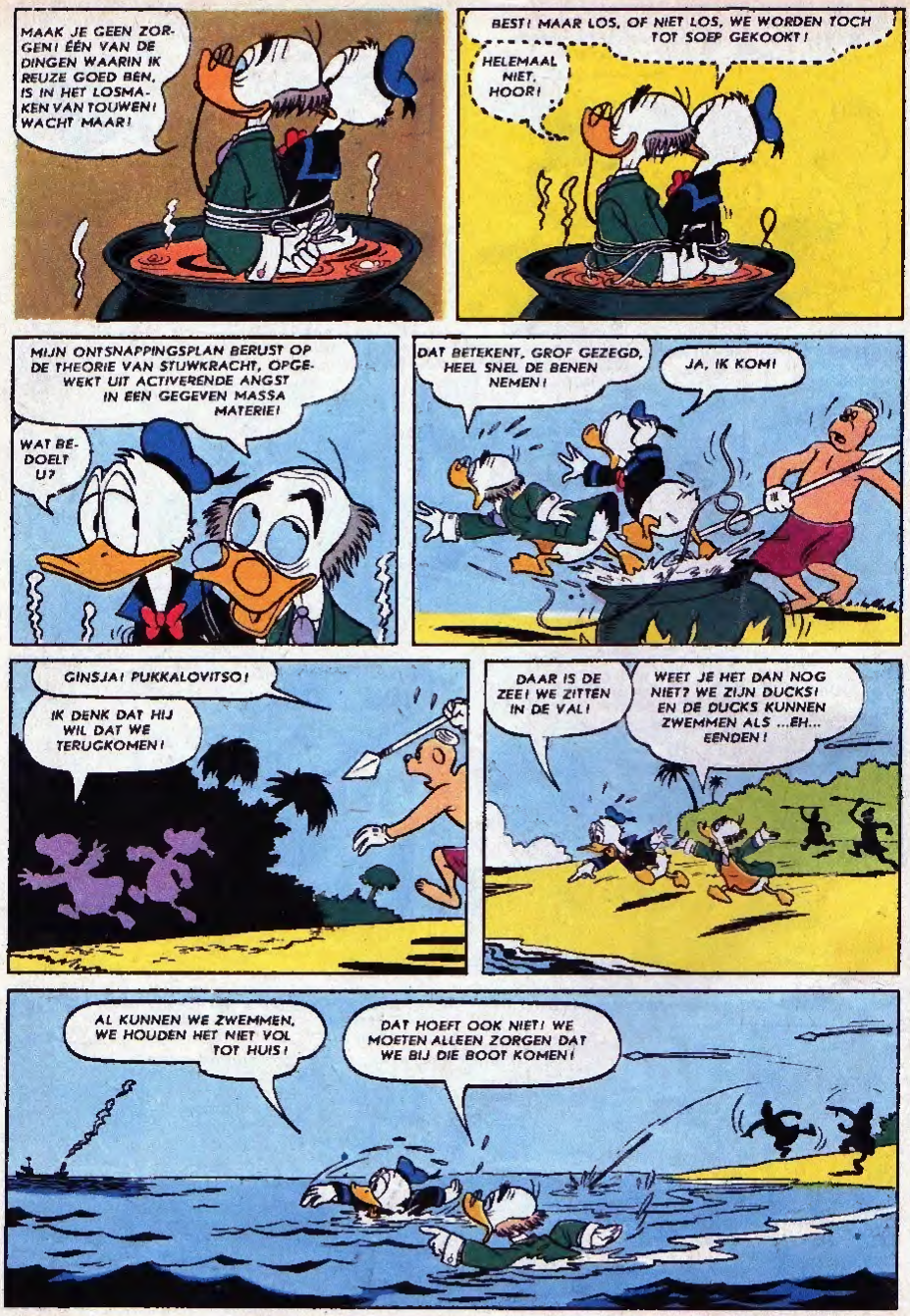
MAAK JE GEEN ZORGEN! ÉÉN VAN DE DINGEN WAARIN IK REUZE GOED BEN, IS IN HET LOSMAKEN VAN TOUWEN! WACHT MAAR!
BEST! MAAR LOS, OF NIET LOS, WE WORDEN TOCH TOT SOEP GEKOOKT!
HELEMAAL NIET, HOOR!
MIJN ONTSNAPPINGSPLAN BERUST OP DE THEORIE VAN STUWKRACHT, OPGEWEKT UIT ACTIVERENDE ANGST IN EEN GEGEVEN MASSA MATERIE!
WAT BEDOELT U?
DAT BETEKENT, GROF GEZEGD, HEEL SNEL DE BENEN NEMEN!
JA, IK KOM!
GINSJA! PUKKALOVITSO!
IK DENK DAT HIJ WIL DAT WE TERUGKOMEN!
DAAR IS DE ZEE! WE ZITTEN IN DE VAL!
WEET JE HET DAN NOG NIET? WE ZIJN DUCKS! EN DE DUCKS KUNNEN ZWEMMEN ALS ...EH... EENDEN!
AL KUNNEN WE ZWEMMEN, WE HOUDEN HET NIET VOL TOT HUIS!
DAT HOEFT OOK NIET! WE MOETEN ALLEEN ZORGEN DAT WE BIJ DIE BOOT KOMEN!

STOP! DUCKS OVERBOORD!
PRECIES! EN WE WILLEN GRAAG AAN BOORD! HAAL ONS DUS GAUW OP AAN EEN NAAK OF WAT JULLIE MAAR HEBBEN!
IK HEB HEEL WAT VREEMDE DINGEN OP ZEE GEZIEN, MAAR DIT MAAKTE IK NOG NOOIT MEE!
JE BENT WERKELIJK NIET ERG SNUGGER, MOET IK ZEGGEN!
WE MOETEN NAAR DUCKSTAD! KUNT U ONS MEENEMEN?
DUCKSTAD? DAT IS WEL EEN HEEL ANDERE KANT UIT!
AHUM!... DAT KOST ME MEER BRANDSTOF, MEER VOEDSEL, TIJD...
HOU MAAR OP! WE ZULLEN HET ALLEMAAL BETALEN!
LATER, WEER THUIS...
U MET UW RAADGEVINGEN! IK HEB NOG MAAR VIER GULDEN OVER!
JE KUNT ME NIETS VERWIJTEN! TOEN JE BIJ ME KWAM, ZAT JE ER OVER IN, DAT JE VEEL GELD HAD! DAT HOEFT NU NIET MEER!
EN TOCH GA IK MIJN GELD IN EEN RESTAURANT STEKEN!
WAAAT?
SNACKBAR
EN...
NOG TWEE BROODJES TARTAAR!
IK MOET TOEGEVEN, DONALD, ALS HET ER OP AANKOMT JE GELD IN EEN RESTAURANT TE STEKEN, DAN DOE JE DAT OP DE JUISTE MANIER!

In de EUROPRESS ONTWE wordt de LAATSTE RONDE

De Europese jury die de veertig beste inzendingen uit Italië, Frankrijk, Duitsland, België, Luxemburg en Nederland moest beoordelen, is na hard werken en ernstig beraadslagen klaargekomen met de beoordeling.
Zoals wij jullie reeds in DONALD DUCK Nr. 2 vertelden, zouden zij uit deze veertig finalisten de acht beste uitkiezen; deze acht ontwerpen leggen wij jullie, zoals afgesproken was, nu voor. Je vindt ze hierbij afgedrukt. Nu is het aan jullie, om te zeggen welk van deze acht ontwerpen naar jullie smaak en idee het mooist en het meest geschikt is om straks het insigne te worden, dat door de gehele Europese jeugd zal worden gedragen.

Nu is het woord aan jullie !

1

2

3

Nog even ter herinnering: Mocht ons de eer te beurt vallen, dat de Grote Prijs in Nederland valt, dan komt deze aan één van de vijf in DONALD DUCK Nr. 2 genoemde nationale winnaars. Hij of zij mag dan kiezen uit: 1) een prachtige complete zeilboot; 2) een buitenlandse vakantiereis met de ouders; 3) een complete kampeeruitrusting met alles wat nodig is om heerlijk te kunnen kamperen; bovendien heeft de winnaar een grote kans op 'n flink bedrag op zijn of haar spaarbankboekje.

RP-WEDSTRIJD INGELUID!

We willen jullie wel verklappen, dat bij deze acht één ontwerp is dat uit Nederland afkomstig is, maar van wie het is en welk jeugdblad het naar Brussel heeft gezonden, dat zeggen we niet.
Natuurlijk wensen wij met jullie allen dat de winnaar van de grote prijs een Nederlandse inzender is. Dat zou een reuze eer zijn.

Als je je keuze hebt bepaald, schrijf dan het nummer, behorende bij 't ontwerp op EEN BRIEFKAART. Schrijf DUIDELIJK en zet op de adreszijde, in de linkerbovenhoek: EUROPRESS. Stuur deze kaart VOOR 1 MAART aan DONALD DUCK, Postbus 792, Amsterdam.

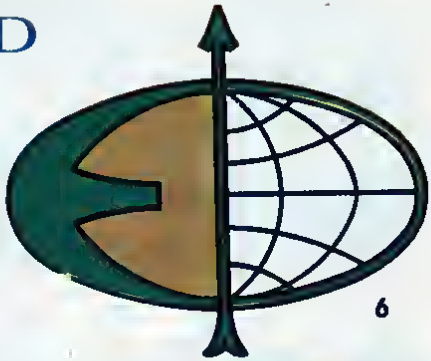
6

7

kies zelf het insigne van de Europese jeugd!

8

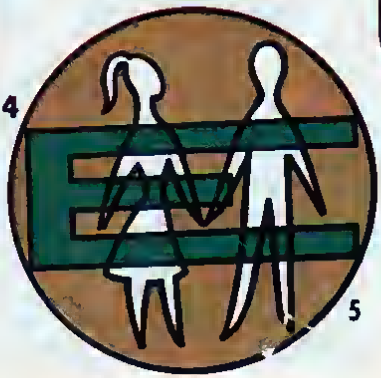
4 5

De overige vier gaan dan een reis maken Amsterdam-Brussel, te zamen met één van de vijf reserve-winnaars, die wij apart hebben gehouden. Valt de Grote Prijs niet in Nederland dan zal deze reis — die vol heerlijke verrassingen zit — gemaakt worden door de vijf reeds genoemde winnaars. Zoals je ziet, zijn de hier afgebeelde ontwerpen op dezelfde wijze ingekleurd: groen en goudkleur. Dit is opzettelijk gedaan om te voorkomen dat een of ander ontwerp door zijn kleur zou opvallen. Het gaat dus om 't insigne zelf, bekijk ze goed!

WALT DISNEY'S

Willie Wortel

MOET JE HET DAN GEWOON BEETPAKKEN EN ERIN KNIJPEN? ZO?
TSJIET

KIJK! JIJ ER ANDERS UITZIEN! JIJ GE-KROMPEN ZIJN!
TJIET

LIEVE HELP! NU HOOP IK MAAR DAT JE OOK WEET HOE IK WEER GROOT KAN WORDEN!

MIJ DAT WETEN! MAAR JIJ EERST POP KLAARMAKEN MOETEN!
(SLIK!) EH... JA! MOET IK DE POP WERKELIJK NOG MEER KRACHT GAAN GEVEN?

MIJ WILLEN DAT SLACHTOFFERS ZO KLEIN KUNNEN WORDEN!

WAT EEN GEMENERIK! GELUKKIG HEB IK DAT BOEK OVER MEDICIJNMANNEN GELEZEN! NU WEET IK IN IEDER GEVAL EEN BEETJE HOE IK DIT KLUSJE MOET OP-KNAPPEN!

EEN BEETJE SOEP VAN GEKOOKTE RATTESTAARTEN, WAT BRANDNETELPOEDER, GESNIPPERDE WOL-VEHAREN... HM

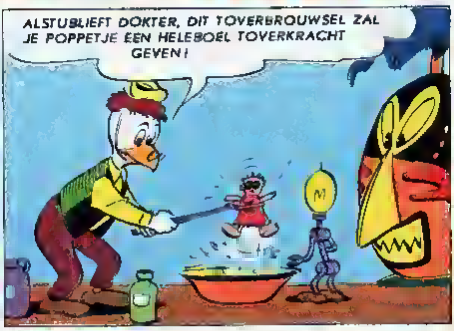
ALSTUBLIEFT DOKTER, DIT TOVERBROUWSEL ZAL JE POPPETJE EEN HELEBOEL TOVERKRACHT GEVEN!

EN MAAK ME NU ALSJEBLIEFT WEER ZO GROOT ALS IK EERST WAS!
MIJ MOETEN ZIEN OF POP GOED IS!
NOU, KNIJP ER DAN MAAR EENS IN, ALS U HET NIET GELOOFT! IK TRAP ER HEUS NIET MEER IN!
OH!
HI! DAN MAAR OP TRAPPEN!
TSJIET
IZJITT
POP HEEL GOED ZIJN! MIJ TEVREDEN!
ALSJEBLIEFT WIL JE ER VOOR ZORGEN DAT IK WEER GROOT WORD!
HA! ALS MIJ JOU GROOT MAKEN MIJ JOU MOETEN BETALEN! GOEDENDAG!
PLETS
AFBLIJVEN VAN SLOT, IJZEREN POP! MIJ NU UIT DIE DEUR WILLEN GAAN!
AFBLIJVEN VAN KNOP!
TSJIET

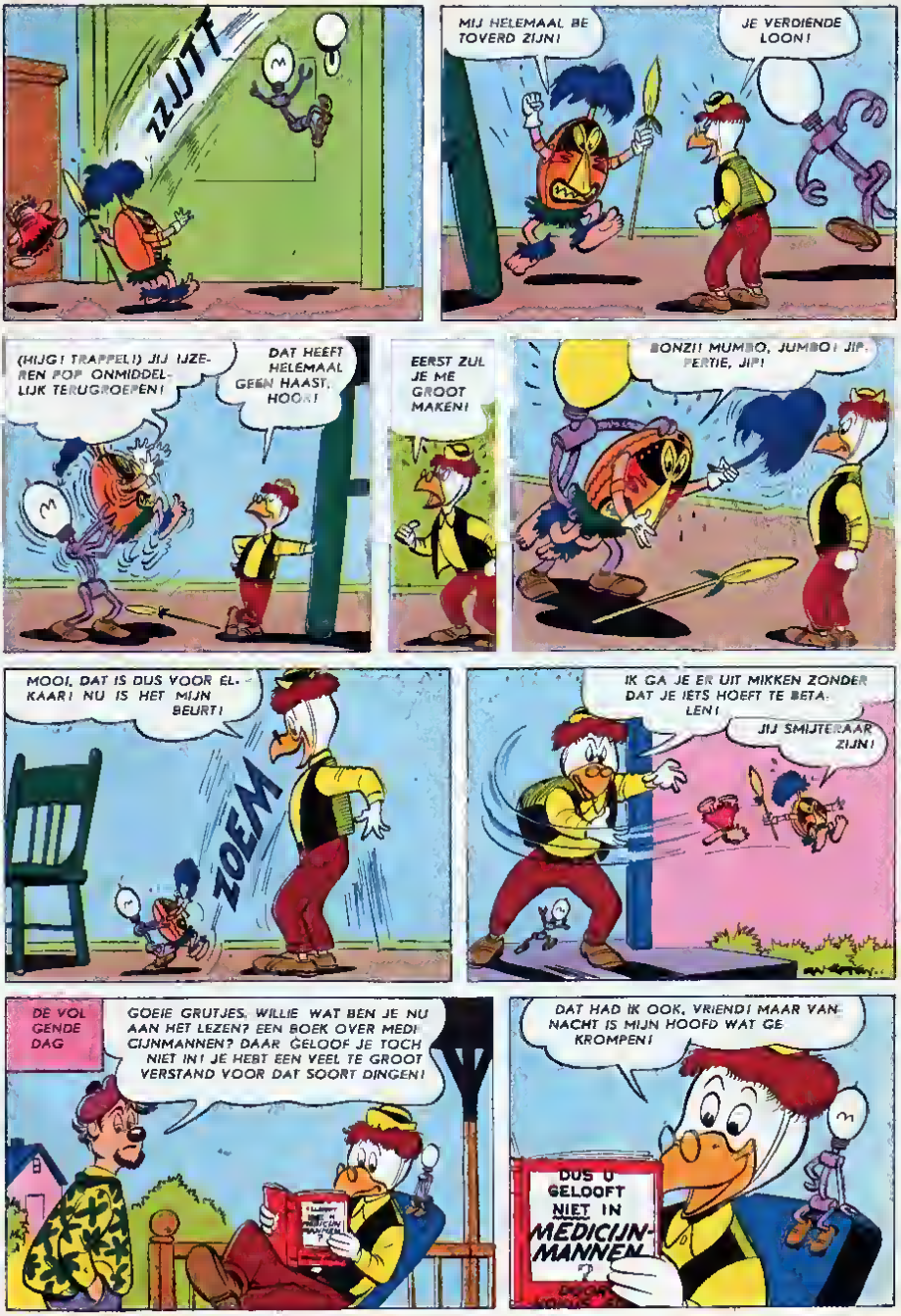
ZJUTT
MIJ HELEMAAL BETOVERD ZIJN!
JE VERDIENDE LOON!
(HIJG! TRAPPEL!) JIJ IJZEREN POP ONMIDDELLIJK TERUGROEPEN!
DAT HEEFT HELEMAAL GEEN HAAST, HOOR!
EERST ZUL JE ME GROOT MAKEN!
BONZI! MUMBO, JUMBO! JIP, PERTIE, JIP!
MOOI, DAT IS DUS VOOR ELKAAR! NU IS HET MIJN BEURT!
ZOEM
IK GA JE ER UIT MIKKEN ZONDER DAT JE IETS HOEFT TE BETALEN!
JIJ SMIJTERAAR ZIJN!
DE VOLGENDE DAG
GOEIE GRUTJES, WILLIE WAT BEN JE NU AAN HET LEZEN? EEN BOEK OVER MEDICIJNMANNEN? DAAR GELOOF JE TOCH NIET IN! JE HEBT EEN VEEL TE GROOT VERSTAND VOOR DAT SOORT DINGEN!
DAT HAD IK OOK, VRIEND! MAAR VANNACHT IS MIJN HOOFD WAT GEKROMPEN!
DUS U GELOOFT NIET IN MEDICIJNMANNEN?

Pipo

In het dal van Rhim-Rhama geloven de mensen dat het daglicht afkomstig is van het oog van een reus, wonend op de berg Lamalaja. Pipo, Mammaloe en Petra, die toevallig in dat dal terechtkomen, geloven daar natuurlijk geen sikkepitje van! Maar als iedereen bleek en ziek wordt, omdat er plotseling helemaal geen licht maar is, besluit Pipo om de Rhim-Rhamenen te gaan helpen en te proberen het geheim van de top van de Lamalaja op te lossen. Eerst denkt Pipo, dat hij als eerste en enige mens die klimpartij gaat ondernemen, maar Petra en het poesje Toj-Toj voegen zich bij hem. Bij 't beklimmen van een helling glydt Pipo uit en veroorzaakt 'n eénpersoonslawine, waaruit hij gelukkig heelhuids tevoorschijn komt!

OP HET KANTJE . . .

NATUURLIJK moet Pipo een tijdje plat blijven zitten na die rolpartij in het binnenste van 'n sneeuwhal!" Brr!" stamelt hij, „ik heb net zo'n gevoel of ik een week lang in een draaimolen gezeten heb! Oef, wat een avontuur! Het is een lastige berg, hoor!" Petra en Toj-Toj staan er een beetje zielig bij en bovendien begint het nu opeens harder te sneeuwen en het wordt nog donkerder. Pipo begrijpt dat hij niet te lang moet blijven zitten op deze open plek, anders vriest hij aan de grond vast. Ze moeten een schuilplaats zoeken voor de nacht, maar het is duidelijk, dat er op deze hoogte geen verwarmde hotelletjes te vinden zijn. „Vooruit, kindermensen," zegt Pipo, terwijl hij overeind krabbelt, „het is te onguur, we moeten in ieder geval een plekje uit de wind zoeken, kom maar mee!"

Pipo gaat zijn wipneus achterna en tot hun geluk bereiken ze plotseling een scherpe hoge rots. Als ze eromheen lopen vinden ze niet alleen een plek uit de wind, maar er is bovendien een soort uitholling in de rotswand, die een prachtige schuilplaats blijkt te zijn tegen vallende stenen en sneeuwvlagen! „Sapperdeflap!" zegt Pipo: „Welkom thuis, kinderen! Veeg je voeten op het rendje en maak het je gezellig!" Dat laatste hoeft Pipo niet eens te zeggen, want je kunt nu merken, dat Petra op Mammaloe lijkt. In een wip heeft ze de rugzakken uitgepakt, een vuurtje gemaakt van de gloeiende kolen uit de gereedschapsdoos van Pipo's over-achter-opa en soep gekookt in een blikken emmertje met water van gesmolten sneeuw en van de eetspullen, die Mammaloe meegegeven heeft Toj-Toj laat zien, dat hij toch wel een echte bergjongen is, hij maakt met stukken steen de open kant van hun schuilhol zoveel mogelijk dicht en hangt voor de bovenkant alle dassen en lappen die ze niet direct nodig hebben. Pipo zet een stukje kaars op een platte steen en kijkt tevreden rond. „Met twee zulke handige kinderen bij zich hoeft geen enkele clown honger of kou te lijden,' zegt hij blij. „Ik heb vandaag een boel pech gehad, maar de avond maakt veel goed! Alle krakelingen, wat ruikt die soep lekker! Kom, holbewoners, we gaan aan tafel!" Ze eten de soep en daarna de opgerolde pannekoeken uit het blik van Mammaloe en daarna geeft Pipo allebei de kinderen een reep chocolade en drinkt zelf een kop koffie. Buiten buldert de bergwind door de afgronden en rond de ijzige plekken, maar in het schuilhol zingen ze een liedje en vertelt Pipo leuke verhalen over zijn kermisreizen en zijn pretevonturen van vroeger. Tot slot kruipen ze alle drie onder de ijsberenjas met een warme kruik en een tevreden gevoel in hun maag en ze slapen daar in dat holletje van die harre berg net zo goed als thuis in hun bed! Welterusten!

Als ze de volgende morgen opstaan is de storm net gaan liggen. Nu ze wat hoger zijn is het hier ook niet zo donker als in het dal van Rhim-Rhama en dat scheelt el een stuk. Ze pakken hun bagage weer in de rugzakken en begeven zich op weg. „Vandaag moeten we een flink stuk afleggen naar de top van die berg!" zegt Pipo, terwijl hij zijn berejas weer aantrekt. „Ik wil zo gauw mogelijk opschieten met het oplossen van het geheim van het verdwenen licht, want het is een lastig relsje! Laten we dit smelle rotspaadje maar nemen, dat lijkt me een betere weg dan dat gladde sneeuwveld van gisteren! Voorwaarts, huppekee!"

Ze klauteren een paar uur achter elkaar over het smalle brokkelpaadje en ze hoeven alleen maar te stoppen om zo nu en dan wat sneeuwbergen weg te ruimen of brokken steen opzij te duwen, die hun de weg versperren.

en het oog van Ox

Een vreemd avontuur door Wim Meuldijk, met prenten van Jan Wesseling

Plotseling geeft Toj-Toj 'n schreeuw en blijft atokstijf staan! Pipo en Petra stoppen ook en kijken rond, maar ze zien nergens iets, waarvan ze zouden kunnen mee-schrikken Toch is Toj-Toj bleek geworden onder zijn bruine velletje. „Niet verder gaan!" stamelt hij. „Grootsoortig onheil wachten ons! Veelvuldig gevaar loeren op ons!"

„Nou, nou," zegt Pipo een beetje boos, „jij bent ook een gezellig pratertje, Toj-Toj! Weet je niks anders te vertellen? Er is helemaal geen gevaar te zien!" Toj-Toj moet toch eerst een slokje uit de warme veldfles hebben voor hij rustig kan uitleggen, wat hij bedoelt. „Het zijn in Rhim-Rhama bekend," zegt hij dan, „dat aan andere kant van Grote Berg wonen een vreemde volksstam met akelige manieren! Zijn keihard bergvolkje met ruwe gewoontes, zij worden genoemd de Diepfriezen!"

Pipo schiet in de lach. „Wat een grappige naam!" roept hij. „Dat zullen dan ook wel grappige mensen zijn! Maar ik geloof niet dat het waar is, Toj-Toj! Op deze hoogte is het niet gezond om te wonen, waar zou zo'n bergvolk van moeten leven? Er is hier alleen maar sneeuw en ijs en steen! Nee, het is alleen maar een mal verzinsel van jouw volk, net zoals de reus Ox met z'n stralende oog! Je hoeft een clown en zijn dochter niets wijs te maken, wat jij, Petra!!"

Petra haalt haar schouders op „Ik weet 't niet, papa," zegt ze. „Jij zegt zelf altijd, dat er veel meer vreemde dingen op de wereld zijn dan je gewoon zou denken! In mijn schoolboek staat ook niets over Diepfriezen, maar de onderwijzers zijn ook niet overal geweest, de aarde is zó groot!"

Pipo blijft het verhaal over de Diepfriezen een goeie mop vinden en dat geeft Toj-Toj weer moed Ze vervolgen hun klimtocht en gaan een paar boeken om, zodat ze nu inderdaad aan de andere kant van de grote berg zijn....

Het pad wordt nu zo smal, dat ze voorzichtig moeten schuifelen.

„In ieder geval komen we geen Diepfriesmannetjes tegen!" roept Pipo. „En we schieten al lekker op, als het zo door gaat... bloeb!"

Natuurlijk is die laatste klank niet het woord, dat Pipo wilde zeggen, het wordt gemaakt doordat er een klompje sneeuw precies tussen zijn pratende lippen valt! De clown blijft stilstaan en moet een tijdje hoesten voor hij al die sneeuw uit zijn keel heeft, Petra klopt hem behulpzaam op zijn schouders! „Hèbè," zegt Pipo. „Pfff, dat was benauwd, hoor! Dat stuk sneeuw viel midden in mijn mond, dat was ook toe-bloebb!" Voor de tweede keer ploft er een stuk harde sneeuw in Pipo's mond en dat wordt te mal, dat kán geen toeval meer zijn! „Papa!" roept Petra, „er gooit iemand met sneeuwballen naar ons! Oh, kijk, daar op de rotspunt staat iemand! Een klein mens met een pluizige bontjas aan en een heleboel haar en... bloebb!"

Het vreemde mannetje in de verte kan goed gooien, nu beeft Petra ook een sneeuwbal in haar mond! Toj-Toj begint te schreeuwen „Een Diepfries!" Ze bestaan toch! „Wij vluchten moeten!" Hij draait zich om en roept: „Terug! Deze kant uit, die kant zijn we vei-bloebb!"

Volgende week:

BIJ DE DIEPFRIEZEN !

WALT DISNEY'S
Rakker
O, O! DAAR HEB JE ROETJE EN VLEKJE, DIE TWEE STOUTE POESJES VAN HIERNAAST!
IK HEB VANDAAG GEEN ZIN OM MET HEN TE SPELEN! IK ZAL NET DOEN OF IK SLAAP!
?
?
RAKKER SLAAPT, ROETJE!
HIJ DOET NET ALSOF, VLEKJE! IK HEB HEM ZO WAKKER! KIJK!
TINK!
WAT EEN HEERLIJKE KLUIF IS DIT, HÈ?
KLUIF?
EEN KEI! PFFF! WAT ZIJN JULLIE LEUK!
WE HEBBEN EEN ECHTE KLUIF, HOOR!
MAAR HIJ IS TE ZWAAR VOOR ONS!

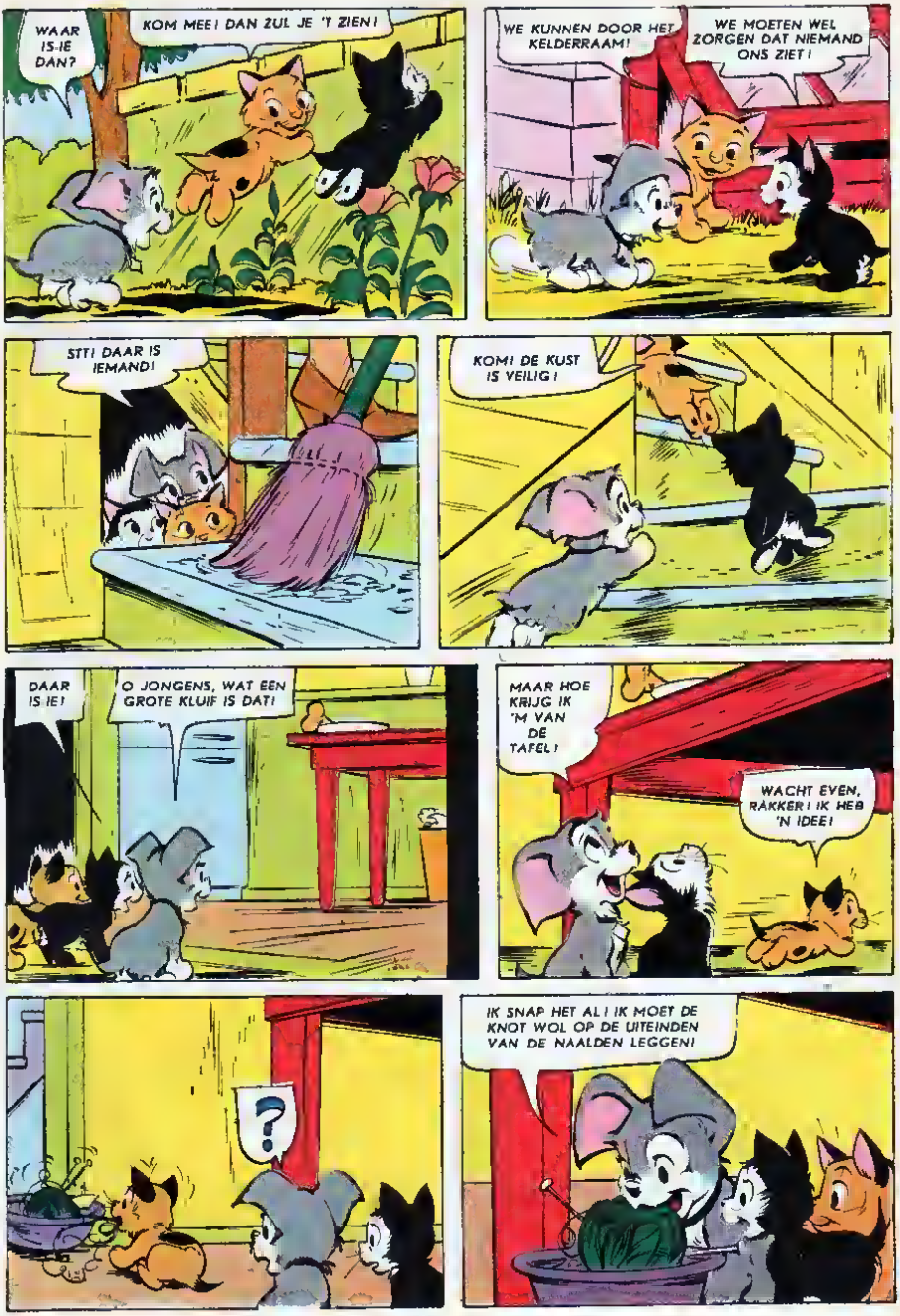
WAAR IS-IE DAN?
KOM MEE! DAN ZUL JE 'T ZIEN!
WE KUNNEN DOOR HET KELDERRAAM!
WE MOETEN WEL ZORGEN DAT NIEMAND ONS ZIET!
STT! DAAR IS IEMAND!
KOM! DE KUST IS VEILIG!
DAAR IS IE!
O JONGENS, WAT EEN GROTE KLUIF IS DAT!
MAAR HOE KRIJG IK 'M VAN DE TAFEL!
WACHT EVEN, RAKKER! IK HEB 'N IDEE!
?
IK SNAP HET AL! IK MOET DE KNOT WOL OP DE UITEINDEN VAN DE NAALDEN LEGGEN!

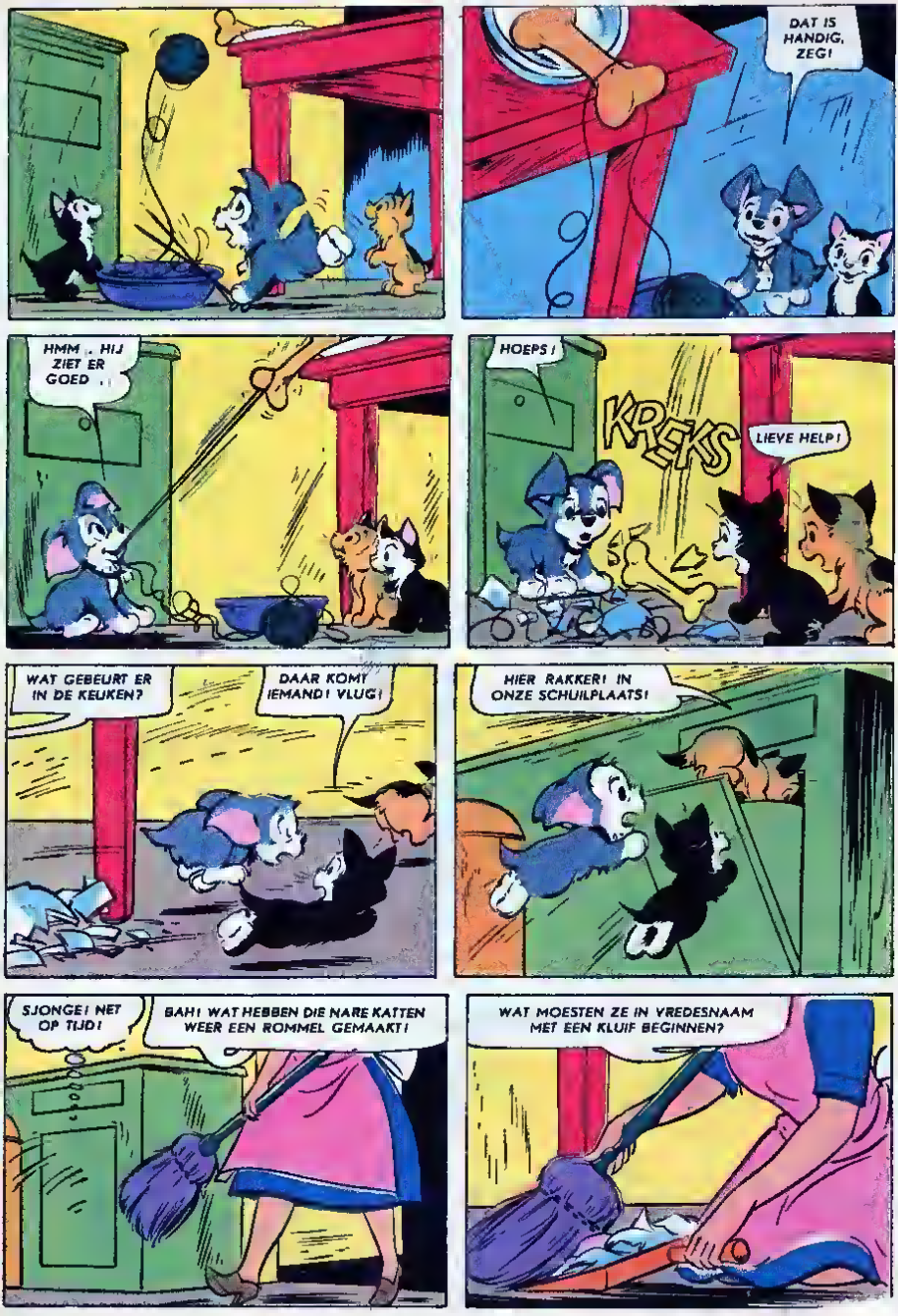
DAT IS HANDIG, ZEG!
HMM .. HIJ ZIET ER GOED ..!
HOEPS!
KREKS
LIEVE HELP!
WAT GEBEURT ER IN DE KEUKEN?
DAAR KOMT IEMAND! VLUG!
HIER RAKKER! IN ONZE SCHUILPLAATS!
SJONGE! NET OP TIJD!
BAH! WAT HEBBEN DIE NARE KATTEN WEER EEN ROMMEL GEMAAKT!
WAT MOESTEN ZE IN VREDESNAAM MET EEN KLUIF BEGINNEN?

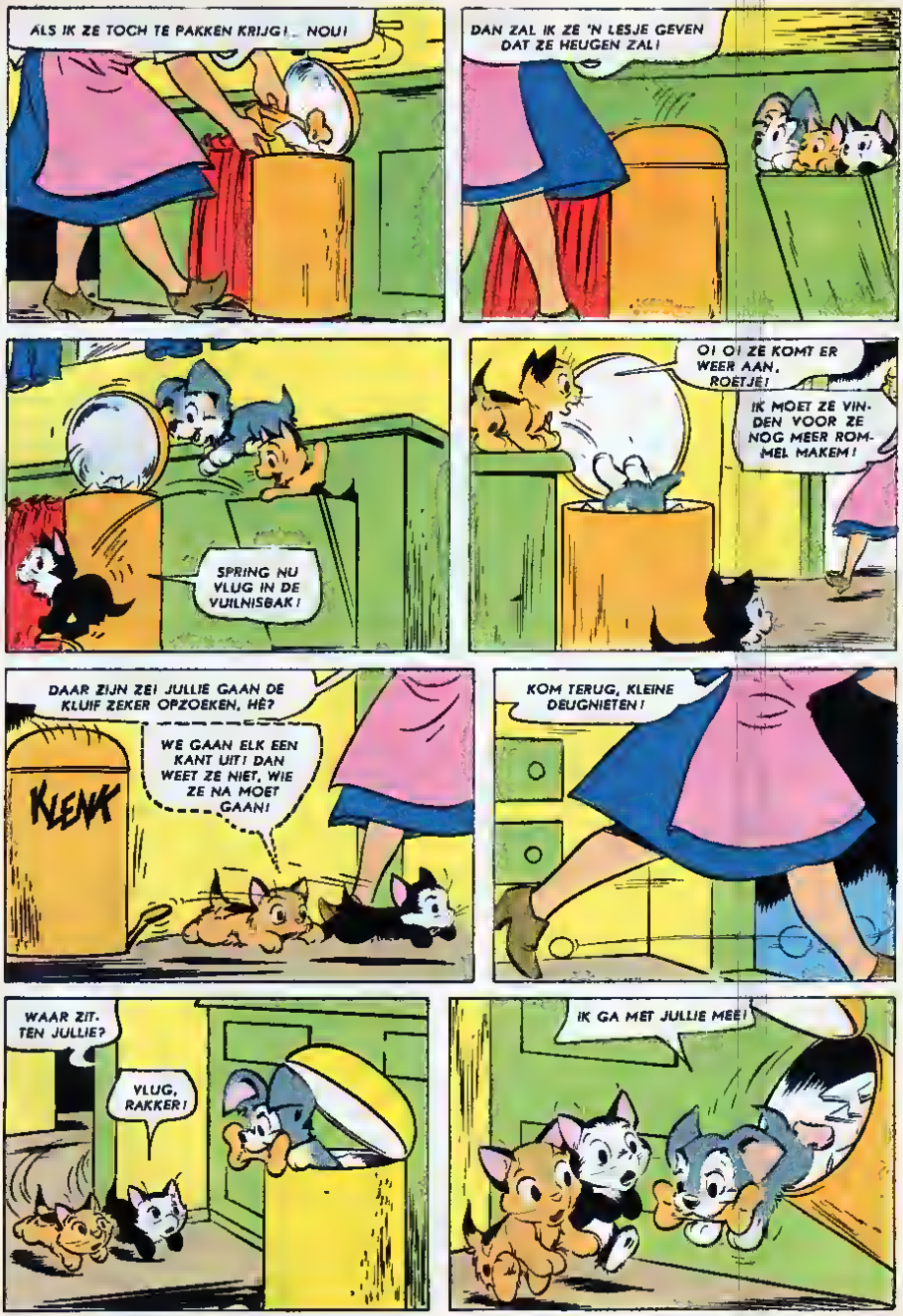
ALS IK ZE TOCH TE PAKKEN KRIJG!_ NOU!
DAN ZAL IK ZE 'N LESJE GEVEN DAT ZE HEUGEN ZAL!
SPRING NU VLUG IN DE VUILNISBAK!
OI OI ZE KOMT ER WEER AAN, ROETJE!
IK MOET ZE VINDEN VOOR ZE NOG MEER ROMMEL MAKEM!
DAAR ZIJN ZE! JULLIE GAAN DE KLUIF ZEKER OPZOEKEN, HÈ?
KLENK
WE GAAN ELK EEN KANT UIT! DAN WEET ZE NIET, WIE ZE NA MOET GAAN!
KOM TERUG, KLEINE DEUGNIETEN!
WAAR ZITTEN JULLIE?
VLUG, RAKKER!
IK GA MET JULLIE MEE!

WAT DOEN JULLIE NU WEER?
GAUW, RAKKER! WE ZIEN JE STRAKS WEL!
KREKS
HIER IN, VLEKJE!
HAD JE GEDACHT!
IK WEET NIET WAT HET IS MET JULLIE!
MAAR VAN NU AF AAN BLIJVEN JULLIE BUITEN!
DIE ARME VLEKJE EN ROETJE!... EN HET KOMT ALLEMAAL DOOR MIJ!
'T SPIJT ME ONTZETTEND, JONGENS!
HET IS ONZE EIGEN SCHULD! EET JE KLUIF MAAR LEKKER OP!
HMM! IK DENK DAT ZE HET MISSCHIEN TOCH FIJN VINDT, ALS JULLIE WEER THUIS KOMEN!
DAT ZIT ER NIET IN, RAKKER!
NOU, WE ZULLEN ZIEN! WACHT MAAR EVEN!

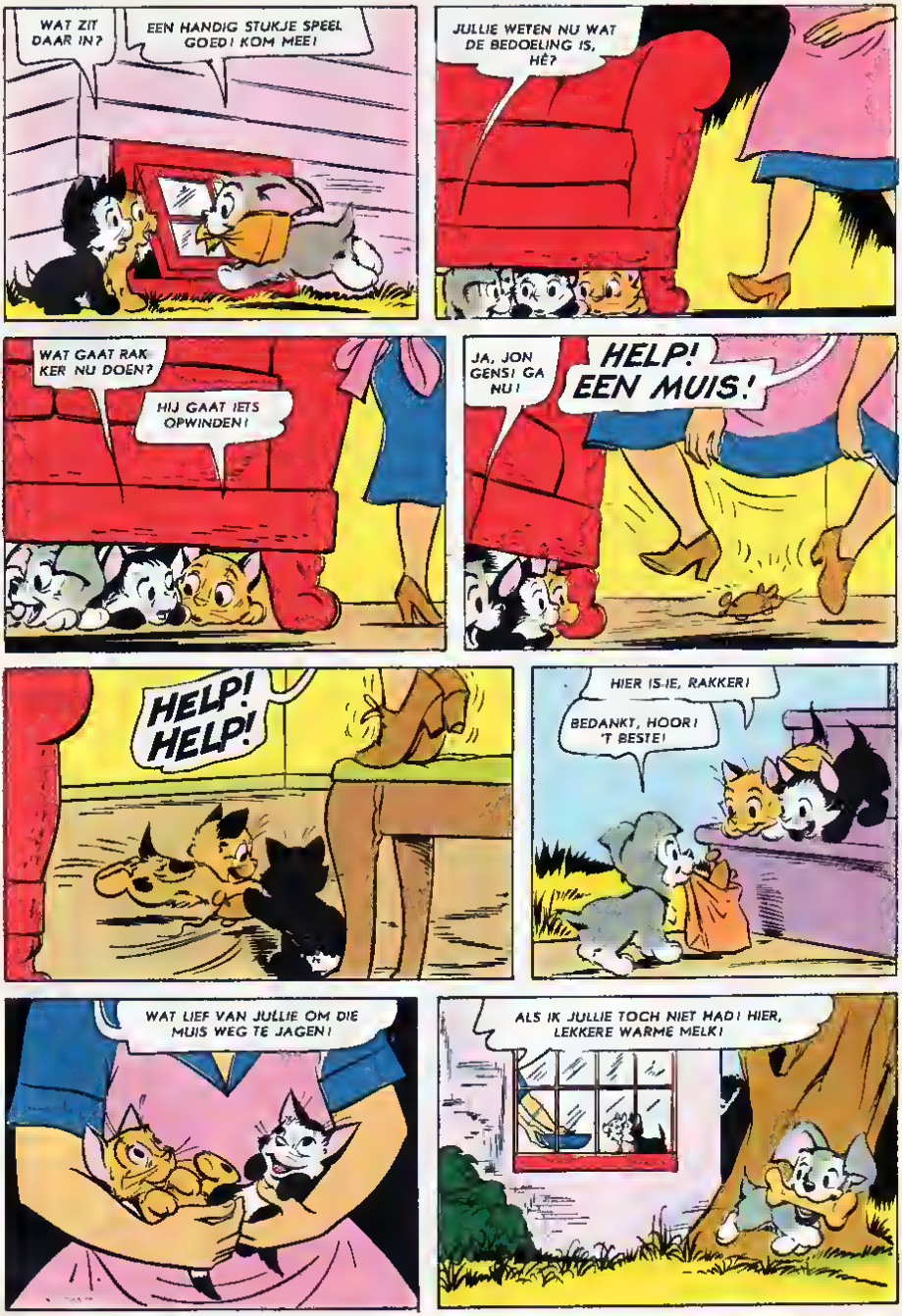
WAT ZIT DAAR IN?
EEN HANDIG STUKJE SPEEL GOED! KOM MEE!
JULLIE WETEN NU WAT DE BEDOELING IS, HÈ?
WAT GAAT RAK-KER NU DOEN?
HIJ GAAT IETS OPWINDEN!
JA, JON GENS! GA NU!
HELP! EEN MUIS!
HELP! HELP!
HIER IS-IE, RAKKER!
BEDANKT, HOOR! 'T BESTE!
WAT LIEF VAN JULLIE OM DIE MUIS WEG TE JAGEN!
ALS IK JULLIE TOCH NIET HAD! HIER, LEKKERE WARME MELK!

Vlucht door het erwoud

verteld door C. Butner, geïllustreerd door Hans Kresse

Onder voorwendsel in een naburig Indianen-dorp een korjaal te zullen kopen, heeft mister Jack Jawai meegenomen uit het kamp van de rubbertappers. Als waarborg voor zijn terugkomst heeft hij Pennie achtergelaten, die wacht en wacht. Mister Jack wil met de van de rubbertappers gestolende korjaal het zendingsstation op de Paroesavanna bereiken en vandaar met het vliegtuig van de zendeling naar Brazilië ontsnappen...

DE zon was achter de boge bosrand aan de overkant van de rivier verdwenen en de nacht begon snel te vallen toen Pennie, die de gehele dag stil voor zich uit had zitten staren, opstond en naar de rivier liep. „Vóór donker zijn we terug," had Jawal nog geroepen. Het was nu al heel laat in de middag en nog waren ze niet in zicht. Er zou hun toch niets overkomen zijn? Tenslotte waren het vrij onbekende wilde Indianen, waar ze naar toe gingen en wie kon van tevoren zeggen hoe ze daar zouden worden ontvangen? Ze had de hele dag in angst gezeten, want die haveloze rubbertappers vertrouwde ze voor nieis. Daar kwam Present aanlopen...

„Wel ... Pennie heet je, is 't niet? Zie je nog niets komen?" De man wilde zijn hand op haar schouder leggen zoals hij die morgen had gedaan, maar vlug deed ze een paar stappen opzij. Ze griezelde ven de kleine half geklede man met zijn grote handen, hoewel... de men had toch iets vriendelijks in zijn schorre stem. „Misschien komen ze nóólt terug," mompelde het meisje ontmoedigd. Ze had een bang voorgevoel ... „Je kunt toch nooit weten met die Indianen."

„Maak je niet ongerust. Ze redden het wel, maar ..." even stond de tapper in gedachten verzonken. „Ze zouden toch niet ..."

„Zouden wat?" drong het meisje aan. „Wat denkt u?"

De kleine men keek Pennie even van opzij aan. Die commissaris zou zijn dochtertje toch zeker niet alleen bij hen hebben achtergelaten en er zelf vandoor zijn? Dat was ondenkbaar! Bovendien waren ze immers de rivier opgevaren en niet áf. Hij keek eens naar de lucht. Het begon al donker te worden. Ze hadden nu toch al lang terug kunnen zijn. Een onbehaaglijk gevoel bekroop Present. Achter zich hoorde hij de stemman van Mentor en Joro, die van hun werk uit het bos waren teruggekeerd.

Vermoeid zetten ze hun vracht rubbermalk neer.

„Heb je al eten, Present?" riepen ze de kleine men toe. Hat was Joro die op hen kwam toelopen. „Eh ... en waar zitten de commissaris en die jongen?"

„Die ... die zijn even ... die komen zo terug," stamelde Present weinig zelfverzekerd. „Ze zijn maar even weg."

„Even weg ... waarheen?" en verwonderd keek Joro naar 't meisje. „En zij dan?"

„Ik pas even op haar," antwoordde Present.

„En waar is de commissaris heen ... weet Mentor dat?" liet Joro er met een ernstig gezicht op volgen. „Hij had toch gezegd ... eh, hoe zijn ze weggegaan!" Hij deed een paar stappen vooruit zodat hij de rivierbank kon overzien. „... Met één van onze korjalen!" riep hij uit.

„Wat is er met een van onze korjalen?" klonk de zware stem van Mentor uit het kampje en meteen kwam hij aanhollen. „Wat is er met een van onze boten?"

„Hij heeft die commissaris met een van onze boten laten weggaan!" riep Joro uit. „De ezel!"

Ruw greep Mentor de veel kleinere Present bij de schouders en schreeuwde hem toe: „Heb jij ... heb jij die kerel een boot gegeven?"

Present probeerde zich los te rukken en entwoordde: „Maak je niet druk, Mentor, er is niets gebeurd. Helemaal niets. De commissaris is ..."

„Kiets niet over een commissaris, die kerel is net zoveel commissaris als ... als ik gouverneur ben," viel Mentor hem in de rede. „Die kerel is alleen maar even naar Pepejoe om te zien of hij van de Indianen een korjaal kan krijgen."

„De rivier óp?" mompelde Mentor verlicht. „Weet je zeker dat ze stroomop zijn gegaan en niet de andera kent uit?"

„Heel zekar... de commissaris, ik bedoel, die kerel is mat de jongen naar Pepejoe. Nou, dat is alles. Ze moeten toch een boot zien te krijgen, anders raken we die lui nóóit kwijt," bstoogde Present, die weer moed vatte.

„We zullen zien..." mompelde Mentor. „Maar als ze vanavond niet terugkeran, ziet het er donker voor je uit, maat!" voegde hij er dreigend aan toe.

Joro was intussen al naar het kamp teruggelopen en stookte het kookvuur op. De duisternis viel snel, en moederziel alleen zat Pennie die avond tussan de ruziënde rubberisppers rond het rokende houtvuur in 't kampje.

„Ik hoor nog helemaal niats," merkte Mentor op en 't was aan zijn onaangename stem te horen dat hij zich weer woedend zat te maken. „Hoe kon je in vredesnaam zo'n eend zijn om die kerel een boot te geven?"

„Maar als die twee naar de sird willen, moeten ze toch weer langs komen?" stelde Joro vast. „Ze zullen misschien bij de Indianen overnachten."

„Maar het kan ook zijn dat ze hier vannacht voorbij varen..." meende Mentor.

In Pennie rupte langzaam maar zeker een geheel andere gedachte die ze nu echter nog niet durfde uitspreken. Die mister Jack was een rare vent, dat had ze natuurlijk wel gemerkt, al wist ze dan niet precies wat er in Paramaribo allemaal

gebeurd was. Dat verbaal wat hij gedaan had over het op 't spoor zijn van een gevaarlijke wapensmokkel, kon best een grote leugen zijn.
Ook dat gebeimzinnige gedoe met dat linnenzakje begreep ze niet. Wat zat daarin? Had mister Jack in zuidelijke richting willen vluchten? Het zou best kunnen zijn dat hij nu zijn vlucht had voortgezet en Present om de tuin had geleid. Maar Jawai dan? Die was toch meegegaan, die zou haar toch niet opzettelijk hebben achtergelaten? Maar 't kon best zijn dat ook Jawai door mister Jack misleid was en dat hij nu door hem gedwongen werd mee te gaan. Ze herinnerde zich maar al te goed hoe mister Jack al eerder met zijn revolver had gedreigd.
„Zeg eens, Pennie," begon Mentor ineens, „je wilt ons toch niet vertellen dat die kerel jouw vader is? Ik weet wel beter!"
Het meisje keek de grote ruwe kerel recht in de ogen. Ze antwoordde niet. Mister Jack had hun verzekerd dat het hun eigen belang was als ze niets vertelden. Maar als Jawai en mister Jack nu eens niet terug zouden komen? Dan was ze op deze drie rubbertappers aangewezen. Mentor was opgestaan en zette het radiootje aan. Even zweefde wat vrolijke muziek door het kampje, maar al spoedig klonk daar weer de bekende stem van de radionieuwslezer. „ En nu volgt het nieuws. Alle nasporingen naar het gestolen SLM vliegtuig hebben tot nu toe geen enkel resultaat opgeleverd. Vliegers van de SLM hebben talloze vluchten op lage hoogten uitgevoerd maar nergens werd een spoor gevonden. De heer W., oudvlieger van de SLM die door de politie gezocht wordt, is tot op heden nog niet gevonden. Ook over de diamantroof tast de politie nog in het duister. Wel gelooft de politie te mogen aannemen dat de vliegtuigroof en de diamantroof door een en dezelfde persoon is gepleegd, maar. "
„En wat heb je daarop te zeggen?" overschreeuwde Mentor de stem uit de radio. Met grote ogen staarde het meisje in de gele vlammen. Had ze goed gehoord? Vliegtuigroof èn diamantroof? Maar veel tijd tot nadenken kreeg ze niet. „Hoor je dat?" schreeuwde Mentor. „Als die vent jouw vader is dan is jouw vader een lelijke dief. Een diamantair en vliegtuigrover! Een bandiet!"
„Maar . " hakkelde het meisje. Ze kon echter niet uit haar woorden komen en barstte in tranen uit.
„Ja ja, grien maar!" snauwde Mentor en hij wendde zich tot Present. „En jij hebt die kerel laten gaan mét die diamanten!"
„Die jij zelf zo graag had willen inpikken!" bracht Joro nu in 't midden. Hij scheen niet bang te zijn voor de grote mond van zijn maat. Maar Mentor deed net of hij hem niet verstaan had en raasde verder. „Als dat jouw vader is dan . "
„Hij is mijn vader niet!" snikte het meisje door haar tranen heen. „Ik ken hem niet eens. We . we zouden een vliegtochtje gaan maken en . " Maar haar tranen beletten haar verder te spreken. Present ging naast haar zitten en legde zijn arm rond haar schouders. Ineens was ze nu niet bang meer van deze grote ruwe hand, die ze eerst zo verafschuwd had. „Dat kind heeft daar toch niks mee te maken!" zei Present kortaf.
„En wie is die jongen die je Jawai noemt?" informeerde Mentor wat kalmer nu. „Dat is mijn broer," snikte Pennie. „Eigenlijk is hij mijn broer niet, dat wil zeggen . "
„Geen kletspraatjes meer!" riep Mentor geergerd. „Ze bebben je lelijk in de steek gelaten en wij willen nu de waarheid, hóór je?"
„Jawai is een soort broer. Hij heeft niets met diamanten te maken.

hij . " Maar Mentor was opgesprongen en greep het kind bij de schouders en schudde haar eens flink door elkaar. „Geen onzin! Een soort broer . vooruit, vertel op. Wie is die jongen en wat heeft hij met die kerel te maken?"
Joro was nu ook opgesprongen en deed wat de kleine Present niet durfde. Hij greep Mentor bij de armen en snauwde: „Laat dat kind los. Natuurlijk is Jawai haar broer niet. Die jongen is net zo donker als wij en dit meisje is blank en blond. Zij is een Hollandse en Jawai een Surinamer!"
„En waar komt dan die vent vandaan die zich commissaris Douglas noemt?" siste Mentor woedend.
„Laat dat onschuldige wicht los en laat haar rustig vertellen, dan komen we meer te weten dan met al dat gebrul van jou," antwoordde Joro rustig. Daarop liet Mentor het meisje los en sloeg Joro's handen van zich af. „Stommeling!" beet hij Present toe. „We hadden rijk kunnen zijn, maar alleen door jouw stomme schuld. "
„Je hebt al eens in de gevangenis gezeten," zei Joro snel. „Wou je er nog een tweede keer in?"
„Ik heb die diamanten toch niet gestolen," verweerde Mentor zich. „Wèl als jij ze op jouw beurt van die kerel rooft," hield Joro vol.
„Allemaal onzin. Hier hadden we de kans om met één klap rijk te worden. En wat hebben we nu? Niets! Helemaal niets dan een paar hitertjes rubbermelk," en woedend schopte hij de kalebassen rubbermelk om die ze die dag met zoveel moeite vergaard hadden. Vol minachting keek hij het meisje aan.
„Commissaris Douglas, ha ha! Die ken ik toevallig. Jouw meneer is maar een gewone oplichter . een dief." Even viel er een stilte die slechts onderbroken werd door de snikken van het meisje. Ze wist zich nu geen raad meer.
„Vertel ons nu eens precies wie je bent, wie Jawai is en wie die kerel is die zich commissaris Douglas noemt," drong Joro voorzichtig aan. Pennie haalde haar schouders op. „Ik ben Pennie Bremen en Jawai is een soort broer van me. Hij is al lange tijd bij ons in huis. Zijn ouders leven niet meer. Mister Jack . eh, ik bedoel die meneer ken ik helemaal niet."
„Denk je dat we dat geloven?" vloog Mentor weer op, maar Joro drukte hem op zijn bankje terug en zei vriendelijk: „Vertel verder."
„We zouden een vliegtochtje maken over Brokopondo. Mijn vader en de piloot moesten nog even iets bespreken, maar Jawai en ik mochten alvast in het vliegtuig gaan zitten. Toen kwam daar opeens deze man aanlopen en voor we het wisten waren we al in de lucht. Hij zei dat we hem mister Jack moesten noemen. Later heeft hij ons verteld dat hij een rechercheur was uit een vreemd land. Hij zat achter wapensmokkelaars aan, zei hij . maar dat zal wel 'n leugen geweest zijn."
„Weer wat nieuws!" riep Mentor spottend uit. „Rechercheur uit een vreemd land. Uit sprookjesland zeker!"
Pennie had haar tranen nu gedroogd en vertelde met vaste stem alles wat er verder gebeurd was voor ze het kamp van de drie rubbertappers bereikt hadden. Ook Mentor zat aandachtig te luisteren.
„We moeten zien dat we dit arme kind zo spoedig mogelijk naar Paramaribo helpen," zei Present beslist. „En ons werk hier in de steek laten?" riep Mentor uit. „Ja bent niet wijs, kerel!"
„Dat vliegtuig ligt hier dus een paar dagen lopen vandaan," vervolgde Present rustig. „Het kan nooit moeilijk zijn het spoor daarheen terug te volgen. Er wordt blijkbaar met vliegtuigen naar hen gezocht. Als we in de open savanna de takkebossen van dat vliegtuig wegnemen en dan nog een flink rokend vuur stoken zullen we gauw genoeg opgemerkt worden . en dan zorgt de politie wel voor de rest."
Dankbaar keek Pennie de kleine man aan. „Zo heel ver is 't niet," zei ze hoopvol.
Joro en Mentor keken elkaar eens aan. „Goed idee," vond Joro ten slotte. „Ik blijf hier niet op mijn eentje achter . " bromde Mentor. „Ik ga mee."

Zou het eind van Pennie's avontuur in zicht zijn? Het ziet er wel naar uit . Maar wat zal er gebeuren met Jawai? Mister Jack heeft hem in zijn macht!

ditjes en datjes van Donald Duck

IN het dal van de Sûre, een zijrivier van de Moezel, ligt in het Groothertogdom Luxemburg het stadje Diekirch. Hier kun je de kerk vinden, die op deze postzegel is afgebeeld, de thans meer dan duizend jaar oude St. Laurenskerk. Naast de wonderlijke compositie van donkere wolken met daar doorheen brekende zonnestralen, heeft deze postzegel nog een merkwaardigheid, die je pas ontdekt als je hem onder een vergrootglas bekijkt. De Luxemburgse postzegel is nameijk ontworpen door een Fransman, René Cottet en hij plaatste zijn naam ergens verscholen in het ontwerp. Je moet werkelijk goed zoeken, wil je ontdekken waar. Heb je deze postzegel onder de loep, dan zul je ook, al is het klein, het woordje Holland zien staan. Dat komt doordat deze postzegel in Nederland werd gedrukt. Je vindt hier dus als het ware drie verschillende landen vertegenwoordigd het ontwerp werd in Frankrijk gemaakt, de uitgave is van Luxemburg en het drukken van de postzegels vond in Nederland plaats. En als je de afbeelding toch vergroot voor je hebt, let dan eens op de keurig verzorgde, tot in de details uitgewerkte, tekening op deze in september 1962 verschenen zegel.

VOOR KLEINE KOKS EN KEUKENPRINSESSEN

KABOUTER BOTERHAMMETJES

VOOR kleine broer of zus die slecht eet of een heetje ziek is, kun je vast en zeker met succes een stapeltje van deze echte „wonder"-boterhammetjes klaar maken. Een klein, langwerpig puntbroodje snijd je in dunne plakjes, die je met boter besmeert. Je kunt ze als volgt beleggen: met chocoladebagelslag met in het midden een „dubbeltje" van witte basterdsuiker, waarop je ook nog een half of kwart borstplaatje kunt leggen; of je kiest rode jam, met kleine stippen van witte basterdsuiker of rondjes kokosbrood. Het lijkt dan net de hord van een paddestoel. Je kunt ook vruchtehagel gebruiken of chocoladepasta, bestrooid met gemalen kokos Plakjes gekookt ei met hier en daar een stipje mayonaise en een stukje zure augurk doen het ook altijd goed. Leg de boterhammetjes niet op een gewoon bordje, maar op een bonbonschaaltje en vertel er bij dat het kabouterboterhammetjes zijn. Je zult zien dat broer of zusje er van smult.

HELIKOPTERS ALS VELDOROGERS

Een heel belangrijke honkbalwedstrijd in Amerika kon drie keer niet doorgaan, omdat het veld door de vele regens te draszig was geworden Toen de vierde keer wederom uitstel dreigde, kwam iemand op het idee om enige helikopters te hulp te roepen Een viertal van deze machines vloog, of liever gezegd, hing de hele dag al wentelwiekend heel laag boven het terrein en de vliegtuigen bleken voortreffelijke „centrifuges" te zijn. Tegen de avond was het grasveld namelijk zover opgedroogd, dat de wedstrijd ongestoord doorgang kon vinden.

* * * * * * *

Het „verkeersbord" dat je hier ziet, geeft geen officieel verbod aan, maar toch zal de betekenis aan iedereen duidelijk zijn. Wij zagen het aan de ingang van een ziekenhuis in Zwitserland. Het komt ons voor dat men, op zijn zachtst gezegd, liever niet heeft dat de domes op schoenen met naaldhakken door het ziekenhuis lopen en dit ongetwijfeld ter bescherming van de vloeren.

TOM POES en de IJSDAME

DE IJSDAME HEEFT HEER BOMMEL GEVRAAGD EEN MONSTER TE VERSLAAN DIT VINDT RIDDER RILLING, DE HELD VAN KOULAND, NIET PRETTIG, WANT HIJ WIL DE HELD VAN DE IJSDAME BLIJVEN MAAR TOCH IS HIJ VOOR HET MONSTER WEL WAT BENAUWD

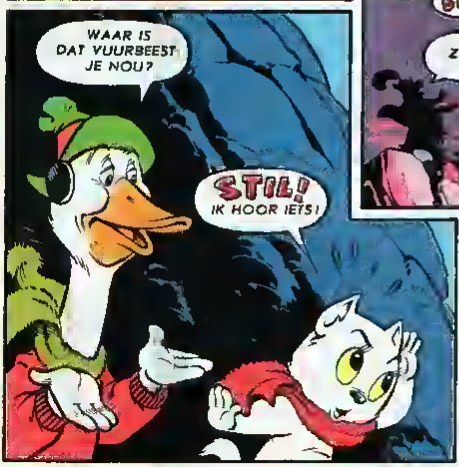

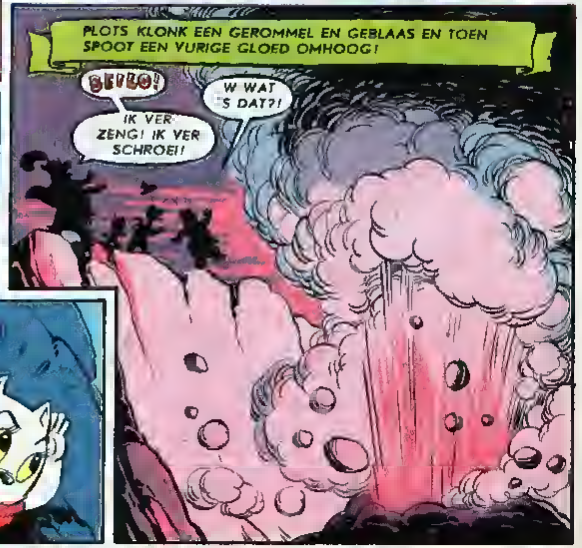

PFFF, WEG VAN HIER! DIE NITTE NOUD IK NIET UIT! DAT IS MEER DAN EEN KOULANDER VERDRAGEN KAN!
IK G-GA OOK MAAR. NIET DAT IK B-BANG BEN, MAAR IK HEB MIJN ZWAARD VERGETEN.
HIER GE MOOGT MIJN ZWAARD LENEN, ALS GE HET MONSTER WILT BESTRIJDEN.
EH . . . NEE, DANK U. IK... HM... HAAL LIEVER MIJN EIGEN ZWAARD.
NEER OLLIE!! RIDDER RILLING!! LOOP NIET WEG! NET IS GEEN MONSTER MAAR EEN VULKAANTJE!
BIJ DE IJSPEGELS VAN MIJN ZWAARD, GE DENKT TOCH NIET DAT IK BANG BEN? IK LOOP NIET WEG VOOR EEN MONSTER, MAAR VOOR DE HITTE!!
EN IK LOOP VOOR GEEN VAN BEIDEN WEG. LEEN MIJ UW ZWAARD, HEER RILLING, DAN ZAL IK DE STRIJD OPNEMEN.
DE STRIJD? WAARTEGEN?. . . SNOEVER!

SNOEVER?! DAT LAAT 'N BOMMEL ZICH NIET ZEGGEN. HOUD UW ZWAARD MAAR. MET MIJN BLOTE HANDEN ZAL IK 'T MONSTER VERSLAAN!
WELK MONSTER?
ER IS IMMERS GEEN MONSTER, HEER OLLIE. ALLEEN MAAR 'N VULKAANTJE, DAT AF EN TOE VUUR SPUIT.
ZWIJG!
TOM POES.
HEER RILLING HEEFT MIJ 'N SNOEVER GENOEMD EN DAT BRENGT ME TOT HET UITERSTE.
O. EN WILT U DAAROM VECHTEN... TEGEN 'N VULKAANTJE?
JONGE VRIEND, JE WORDT BRUTAAL. JE WILT ALTIJD GELIJK HEBBEN. MAAR IK ZEG JE, DAT ER BEST EEN MONSTER IN DAT GAT KAN SCHUILEN; EEN VUURSPUGEND MONSTER.
'N VUURBEEST?! O, WAT ENIGJES! DAT IS VEEL LEUKER DAN EEN VULKAAN.
TOM POES DOET LEKKER NIET MEE. WIJ GAAN SAMEN 'N VUURBEEST VANGEN.
HM, PRAAT GEEN ONZIN, HEER WAGGEL. DIT IS GEEN SPEL, MAAR ERNST.
ZO, NU ZULLEN WE ZIEN, WIE GELIJK HEEFT. ALS IN DIT GAT EEN MONSTER HUIST, ZAL IK HET DWINGEN NAAR BUITEN TE KOMEN.

3 / Marten Toonder / Donald Duck
Alle rechten voorbehouden.

DONALD DUCK - Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. **Nederland**: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor postabonnementen à f 3.25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. **België**: De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. - Prijs 6 frank.
Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan. © 1963 Walt Disney Productions.

BOUNTY EILAND
HELP!!
ZE DRIJFT NAAR DE WATERVAL!!
OE! !!!! VLUG DIE LIAAN ....
ACH, ACH, WAT ERG, IK DURF NIET TE KIJKEN!
WOOOW
NEE, HOE IS HET MOGELIJK...!
WOOOOW
BIJ ZO'N DAAD PAST MAAR ÉÉN BELONING: EEN BOUNTY...!
mmmm
25 ct
Mars
BOUNTY
BOUNTY
HEERLIJKE COCOS IN MELKCHOCOLADE